

[Clausager.]

skulde man dog være lidt forsigtig med absolut at slaa fast, at naar der solgtes Varer i et andet Land til en mindre Pris end i Hjemlandet, var det altid Dumping; i Hjemlandet var Prisen jo paa en Maade kunstig opskruet ved Hjælp af Toldforanstaltningerne, for saa vidt de udnyttedes.

Andre siger: Nej, naar der finder Salg i Udlandet Sted til Priser under Produktionsprisen i Hjemlandet, saa er det Dumping. Men for det første er det nu meget svært, i alt Fald i mange Tilfælde, at konstatere, hvad Produktionsprisen er i Hjemlandet. Dernæst maa det erindres, at man kan komme ganske uskyldigt ud i det at sælge Varer under Produktionsprisen. Jeg maa maaske for at forklare dette nævne et Tilfælde i Øjeblikket. Jeg er temmelig vis paa — uden at jeg selv har foretaget nogen indgaaende Beregning eller set andres Beregninger —, at i Øjeblikket sælger danske Landmænd Flæsk i England under den Pris, de har produceret det til. Det er jeg, som sagt, temmelig sikker paa, og det kan man dog absolut ikke kalde Dumping; man er kommet ganske uskyldigt ud i det. Men saa skal vi ogsaa, mener jeg, være varsomme med at lave noget imod sligt, der maaske kan bruges som Vaaben imod os selv, thi det vilde jo være noget af det forfærdeligste, vi kunde gøre, at gennemføre noget, der kunde skade den betydelige Eksport, vi har. Man maatte da i alt Fald, naar Talen var om noget saadant som at sælge Varer under Produktionsprisen, sætte Fingeren paa, om det skete planlagt og bevidst, eller om det var noget, man var tvunget ud i.

I den sidste Tid har vi set fremdraget et andet Tilfælde, hvor der kan finde Dumping Sted, og det nye Navn paa dette er vistnok første Gang lanceret af en konservativ Mand, Direktør Hartz, paa et Møde, der blev holdt her i København. Det er „social Dumping“. Derved forstaaer man Salg af Varer, der kommer fra et Land, hvor man har enten lavere Arbejdsløn eller længere Arbejdstid end her eller ogsaa begge Dele. Jeg har set, at det ærede Medlem Hr. Stauning greb dette Udtryk „social Dumping“ med stor Begærighed; det er nu ikke saa forunderligt, for vi har jo set, at det ærede Medlem er blevet saa toldivrig, at han saa at sige griber med Begærighed alt, hvad der er Told i, ligegyldigt, hvad Side det kommer fra. Der synes at være Enighed om, at her var et Forhold, der burde trædes op imod, denne saakaldte sociale Dumping. Men det er efter min

Mening ogsaa meget farligt at indlade sig paa, thi vi har jo visse Produktionsgrene her i Landet, hvor vi producerer til Overflod og eksporterer deraf, og hvor man ganske sikkert er saaledes stillet, at man i mange Tilfælde har en uhyre lang Arbejdstid og faar en latterlig lav Løn for sit Arbejde. Saa ogsaa der kunde man godt komme galt af Sted, hvis man gav sig til at træde op mod denne Dumping; man kunde risikere, at det blev vendt imod os selv. Naar jeg siger, at vi har Produktionsforretninger her i Landet, hvor vi har en lang Arbejdstid og lav Løn, saa tænker jeg bl. a. paa Landbruget; i Fiskeriet har vi vist noget lignende. Der er jo mange, der maa tage de Vilkaar, der bydes, selv om de er yderst usikre og yderst ringe. Det maa man tage, og man maa saa klare sig, saa godt man kan. Man er ikke fra den Side meget villig til at gaa til Hjelpeforanstaltninger overfor Produktionsforretninger, hvor man har kortere Arbejdstid og højere Løn. Jeg var til Stede ved et Møde, hvor dette Forhold blev drøftet, og hvor man talte om Betimeligheden og Nødvendigheden af at hjælpe Industrien i disse Tider, at sikre Industrien, at den kunde afsætte sine Produkter og holdes i Gang, og der stod en jævn Husmand op og sagde omtrent følgende: Det kan jo lyde meget godt, men jeg er nu ikke saa forfærdelig tilbøjelig til, jeg, som har en usikker Indkomst og en ubegrænset Arbejdstid, at gaa med til at sikre Lønnen for dem, der har en begrænset Arbejdstid. I de frie, ubeskyttede Erhverv maa man tage Vilkaarene, som de byder sig. Der er kun en Vej fremad: at udføre bedre Arbejde, udvise større Flid og for øvrigt være saa sparsommelig som muligt for at kunne klare sig. Man kan ogsaa godt forstaa, at i Erhverv, hvor Udbyttet af Arbejdet gaar nedad, vil man nødig give høje Priser for de Varer, man skal købe, selv om man i Almindelighed grumme gerne vil købe danske Varer. Der er hos mange den Anskuelse, at man helst vil købe Varer af dansk Fabrikat, naar de er lige saa gode og billige som andre, men dette kan man ogsaa blive nødt til at kræve af Hensyn til ens egen Eksistens. Men er der en saadan Ligevægt til Stede, foretrækker man danske Varer, og saaledes bør det sikkert ogsaa være. Dansk Arbejde maa kunne konkurrere. Vi ser ogsaa, at mange Virksomheder kan konkurrere, ogsaa Industrivirksomheder af Betydning. Jeg kan nævne Burmeister & Wain, jeg kan nævne hele vor store Mejeri-Maskinproduktion, som